

Motion till riksdagen 2011/12:So7

**av Margareta Sandstedt och Per Ramhorn (SD)
med anledning av prop. 2011/12:123**

Ny ordning för nationella vaccinationsprogram

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om kriterierna för nationella vaccinationsprogram.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om rätten att meddela föreskrifter om nationella vaccinationsprogram.

Motivering

I regeringens proposition föreslås att en ny reglering av nationella vaccinationsprogram förs in i smittskyddslagen. Det är angeläget att det uttrycks att det är ett nationellt ansvar att skydda befolkningen från allvarlig smitta och dödliga sjukdomar. Utifrån propositionen finns det dock en del att invända mot vad som ska ingå i det nationella vaccinationsprogrammet.

För det första invänder Sverigedemokraterna mot de breda kriterierna som anslås i propositionen. Enligt min mening torde det vara uppenbart att det inte ska vara tillräckligt med att en sjukdom är smittsam och ger upphov till produktionsbortfall. Huvudsyftet med vaccinering måste vara att hindra smittsamma sjukdomar som ger upphov till men eller dödsfall. Samhället kan inte, genom ett så kraftfullt verktyg som nationella program ändock är, utsätta medborgarna för risker, allvarliga komplikationer och biverkningar. Det enda undantaget härifrån bör vara för samhällskritiska funktioner.

Vi vill härvid ge ett exempel på ett gränsfall enligt ovanstående resonemang. Sedan 2000-talet har man utökat vaccinetbudet till ett vaccin mot papillomvirus (HPV) som enbart erbjuds flickor i mellanstadiet före sexualdebut. Syftet sägs vara att vaccinet ska skydda mot livmoderhalscancer och andra sexuellt överförbara sjukdomar som kan ge cancer eller symptom i underlivet. Det finns över 100 varianter av HPV-viruset där över 90 procent

Fel! Okänt namn på

läker ut av sig själv. När vaccinet började ges var det oklart huruvida och vilka biverkningar det skulle kunna leda till. Det finns dessutom andra medel tillgängliga för att skydda sig mot HPV, vilka inte har några som helst biverkningar och en högre eller lika hög skyddsgrad. Man bör även beakta att livmoderhalscancer tillhör en relativt sällsynt cancerform i jämförelse med andra cancerformer. I dagsläget kan påvisas att ca 450 individer insjuknar i jämförelse med att 50 000 människor dör i andra cancerformer. HPV-vaccinet är det dyraste framtagna vaccinet där det även råder ovisshet i hur länge skyddet verkar. Vad som däremot råder enighet om är att vaccinet enbart skyddar några år medan livmoderhalscancer tar upp till 20–30 år att utveckla. Således påbörjade man vaccinering trots att det fanns andra sätt att skydda sig mot sjukdomen, skyddet från vaccinet kan ifrågasättas, riskerna för biverkningar är oklara och dödligheten av sjukdomen är liten.

Enligt vår mening bör ett vaccin i första hand rikta sig mot livshotande sjukdomar och epidemier där stor smittorisk riskerar att slå ut människor samt ge livslånga men och dödliga sjukdomar. Ett tydligt exempel är tuberkulos som stadigt ökat i Sverige genom inflyttad population från framför allt Somalia och Eritrea. Smittskyddsinstitutet har rapporterat kring detta och påpekat att ökningen av den inhemska smittan mest drabbar tonåringar, i och med att smitta lätt sprids i skolmiljö. Det är tragiskt att staten utsätter Sveriges befolkning för en så pass ökad risk för smittspridning av en dödlig sjukdom. Enligt vår mening vore TBC en lämpligare kandidat för ett nationellt vaccinationsprogram än t.ex. HPV.

Sverige bör för övrigt vägra inresa för utländska medborgare, vilka misstänks vara bärare av TBC, och följaktligen även utnyttja de medel som smittskyddsläkaren har att kontrollera och hälsoundersöka jämte smittskyddslagen. Sverigedemokraterna ställer sig kritiskt till att inte större bevakning tillsätts av personer vid inresa till Sverige och att möjligheten att vägra inresa inte ges i smittskyddslagen.

Då en del vaccin är kraftigt ifrågasatta, det senaste exemplet är vaccin mot svininfluensan, kan det behövas en bredare debatt i det offentliga rummet om vilka vaccin som kan tänkas lämpliga att utsätta befolkningen för. Vi anser därför att förslaget till 9 kap. 7 § ska ändras i den nuvarande lydelsen där regeringen får meddela föreskrifter om vilka smittsamma sjukdomar som ska ingå i nationella vaccinationsprogram till att istället avse riksdagen.

Stockholm den 11 april 2012

Margareta Sandstedt (SD)

Per Ramhorn (SD)